

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ในอดีตที่ผ่านมา การดำเนินคดีผู้บริโภคนั้นไปตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง และพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 เมื่อมีข้อพิพาทเกิดขึ้นระหว่างผู้บริโภคกับผู้ประกอบธุรกิจ ฝ่ายที่เป็นโจทก์จะต้องยื่นฟ้องต่อศาลที่จำเลยมีภูมิลำเนาอยู่ในเขตศาลหรือยื่นฟ้องต่อศาลที่มูลคดีเกิดขึ้นเท่านั้น ในกรณีที่ผู้บริโภคถูกละเมิดสิทธิตามกฎหมาย จะต้องยื่นคำร้องต่อคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภค ซึ่งผู้มีอำนาจฟ้องคดีต่อศาลต้องเป็นเจ้าหน้าที่คุ้มครองผู้บริโภคที่ได้รับการแต่งตั้งโดยคณะกรรมการคุ้มครองผู้บริโภคตามมาตรา 39 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และสมาคมที่มีวัตถุประสงค์คุ้มครองผู้บริโภคหรือต่อต้านการแข่งขันอันไม่เป็นธรรมทางการค้า ตามมาตรา 40 แห่งพระราชบัญญัติคุ้มครองผู้บริโภค พ.ศ. 2522 และมาตรา 4 ที่ได้บัญญัติสิทธิของผู้บริโภคที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมาย โดยเฉพาะมาตรา 4 (4) ที่บัญญัติว่า “สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาและชดเชยความเสียหาย” ดังนั้น จึงมีความสำคัญอย่างยิ่งที่กฎหมายจะต้องให้ความคุ้มครอง และเยียวยาผู้บริโภคที่ได้รับความเดือดร้อนหรือเสียหายจากการบริโภคสินค้าหรือบริการ

เนื่องจากปัจจุบันการนำเสนอสินค้าและบริการต่าง ๆ ต่อผู้บริโภคนั้นวันจะเพิ่มมากขึ้น ผู้ประกอบธุรกิจการค้าและผู้ประกอบการธุรกิจโฆษณาได้นำวิชาการทางด้านวิทยาศาสตร์มาใช้ในทางการตลาด ทางการโฆษณามาใช้ในการส่งเสริมการค้าและบริการ ซึ่งการกระทำดังกล่าวทำให้ผู้บริโภคตกอยู่ในฐานะ ที่เสียเปรียบ เพราะผู้บริโภคไม่อยู่ในฐานะที่ทราบภาวะตลาดและความจริงที่เกี่ยวกับคุณภาพและราคาของสินค้าและบริการต่าง ๆ ได้อย่างถูกต้องทันทั่วที นอกจากนั้น ในบางกรณีแม้จะมีกฎหมายให้ความคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคโดยการกำหนดคุณภาพและราคาของสินค้าและบริการอยู่แล้วก็ตาม แต่การที่ผู้บริโภคแต่ละรายจะไปฟ้องร้องดำเนินคดีกับผู้ประกอบธุรกิจการค้าหรือผู้ประกอบการโฆษณาเมื่อมีการละเมิดสิทธิของผู้บริโภคย่อมเสียเวลาและค่าใช้จ่ายเป็นการไม่คุ้มค่าและผู้บริโภคจำนวนมากไม่อยู่ในฐานะที่จะสะดวก

และเสียค่าใช้จ่ายในการดำเนินคดีได้และในบางกรณีก็ไม่อาจจะจับหรือยับยั้ง การกระทำที่จะเกิดความเสียหายแก่ผู้บริโภคได้ทัน่วงที

ระบบเศรษฐกิจของประเทศไทยในปัจจุบันเป็นระบบเศรษฐกิจแบบผสมซึ่งหมายถึงระบบเศรษฐกิจที่มีลักษณะทั้งส่วนที่เป็นแบบทุนนิยมและส่วนที่เป็นแบบสังคมนิยม กล่าวคือเศรษฐกิจไทยเป็นระบบที่ยอมรับกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินส่วนบุคคล ภาคเอกชนสามารถประกอบธุรกรรม ทางเศรษฐกิจได้โดยเสรีมีการแข่งขันที่ค่อนข้างเสรี หน่วยธุรกิจส่วนใหญ่ทั้งในภาคเกษตรอุตสาหกรรม และบริการเป็นหน่วยธุรกิจของภาคเอกชนส่วนหน่วยธุรกิจที่เป็นของรัฐก็มีอยู่บ้าง เช่น รัฐวิสาหกิจที่เกี่ยวกับสาธารณูปโภค และสถาบันการเงินของรัฐ เช่น ธนาคารออมสิน และธนาคารอาคารสงเคราะห์ ในขณะที่เศรษฐกิจไทยมีลักษณะที่มีการแข่งขันและยอมรับระบบกรรมสิทธิ์ ของเอกชน แต่รัฐก็มีบทบาทค่อนข้างมากในส่วนของ การวางแผนและการแทรกแซงการทำงาน ของกลไกราคาจะมีการผูกขาดกิจกรรมบางประเภทโดยภาครัฐ ดังนั้น เศรษฐกิจไทยจึงมีลักษณะผสม ของระบบเศรษฐกิจแบบสังคมนิยมอยู่บ้าง แม้ว่าความเข้มแข็งของภาคเอกชนจะทำให้บทบาทของรัฐ มีความสำคัญลดน้อยลง อย่างไรก็ตามประเทศไทยจะเป็นระบบเศรษฐกิจแบบผสมที่ค่อนข้างไปทางทุนนิยมเพราะรัฐได้ลดบทบาทในกิจกรรมการผลิตลงมากเช่น ได้มีการแปรรูปรัฐวิสาหกิจให้เป็น ของเอกชนให้สัมปทานเอกชนลงทุนในโครงการสาธารณูปโภคบางอย่าง เช่น โทรศัพท ์ รัลไฟฟ้า ในกรุงเทพมหานคร เป็นต้น¹

ปัจจุบันการดำเนินคดีผู้บริโภคในศาลอยู่ภายใต้พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 กำหนดหลักเกณฑ์วิธีพิจารณาคดีที่จะให้ผู้บริโภคได้รับการชดใช้เยียวยาความเสียหายด้วยความสะดวก ประหยัด รวดเร็ว และเป็นธรรมมากกว่าระบบวิธีพิจารณาคดีแบบปกติ กล่าวคือนับตั้งแต่การเริ่ม หรือฟ้องคดีเพื่ออำนวยความสะดวกและประหยัดแก่ผู้บริโภคในการฟ้องคดีกับผู้ประกอบธุรกิจ ผู้บริโภคจะฟ้องด้วยวาจาหรือเป็นหนังสือก็ได้ การดำเนินกระบวนการพิจารณา คดีศาลจะต้องดำเนินการพิจารณาโดยเร็ว การพิพากษาศาลจะต้องทำคำพิพากษาหรือคำสั่งโดยเร็วและศาลมีอำนาจยกขึ้นวินิจฉัยให้ถูกต้องหรือกำหนดวิธีการบังคับให้เหมาะสมได้ แม้ว่าจะเกินกว่าที่ปรากฏในคำขอบังคับของ โจทก์ก็ตาม ข้อสำคัญอีกประการหนึ่งเกี่ยวกับผลแห่งคดีสำหรับคดีผู้บริโภค คือศาลอาจใช้ข้อเท็จจริงในคดีก่อน ที่ถึงที่สุดมาพิจารณาพิพากษาสำหรับคดีใหม่ที่พิพาทกันเกี่ยวกับข้อเท็จจริงในประเด็นเดียวกันกับคดีก่อน โดยไม่ต้องสืบพยานในคดีหลังก็ได้ซึ่งแตกต่างจากคดีแพ่งทั่วไป

¹ ระบบเครือข่ายเบื้องต้น. (2564). *ระบบเศรษฐกิจไทย*. (ออนไลน์). เข้าถึงได้จาก: <https://sites.google.com/site/rabbersstkhicthy/home> ระบบเศรษฐกิจไทย. [2564, 12 เมษายน 2564].

อย่างไรก็ตาม การบังคับใช้พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. 2551 ที่ยังไม่มีความมีประสิทธิภาพเท่าที่ควร กล่าวคือ มิใช่เพียงแต่กฎหมายวิธีสบัญญัติที่เพียงแต่กำหนดหลักเกณฑ์การดำเนินกระบวนการพิจารณาที่ง่าย สะดวก รวดเร็ว ประหยัดและเป็นธรรมเท่านั้น ยังต้องตระหนักถึงความจำเป็นที่จะต้องคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค เนื่องจากผู้ประกอบการมักอาศัยความรู้ ศักยภาพฐานะทางเศรษฐกิจ สังคม เอารัดเอาเปรียบตั้งแต่เริ่มทำนิติกรรม ดังนั้น พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. 2551 จึงกำหนดเนื้อหาสาระสำคัญที่แตกต่างจากประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง ซึ่งใช้บังคับแก่คดีทั่วไปที่มีคดีผู้บริโภคร ทั้งนี้ก็เพื่อให้ประชาชนโดยเฉพาะผู้บริโภครเข้าถึงความยุติธรรมของศาลได้อย่างง่ายเพื่อให้ผู้บริโภครที่ได้รับความเสียหาย ได้รับการแก้ไขเยียวยาด้วยความรวดเร็ว ประหยัด มีประสิทธิภาพ อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภคร อีกทั้งเป็นการส่งเสริมให้ผู้ประกอบการได้หันมาให้ความสำคัญในการผลิตสินค้าและบริการให้มีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น ดังเหตุผลที่ได้ประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้²

ปัจจุบันการนำคดีผู้บริโภครขึ้นสู่ศาลจะมีจำนวนมากกว่าคดีประเภทอื่น ๆ ซึ่งสำนักแผนงานและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม ได้สรุปข้อมูลคดีผู้บริโภครที่เข้าสู่การพิจารณาคดีในศาลชั้นต้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2559 – 2563 ไว้ดังนี้

ตารางที่ 1.1 ตารางสรุปข้อมูลคดีผู้บริโภครที่เข้าสู่การพิจารณาคดีในศาลชั้นต้น ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2559 – 2563

ปี พ.ศ.	คดีที่ค้างมา	คดีที่รับใหม่	คดีเสร็จไป	คดีค้างภายในปี
2563	152,677	726,674	753,290	126,061
2562	124,501	805,454	774,726	140,578
2561	135,787	806,716	818,006	124,497
2560	111,207	738,633	714,051	135,789
2559	78,205	764,908	731,900	111,213

คดีผู้บริโภครที่เข้าสู่การพิจารณาในศาลชั้นต้นในปี พ.ศ. 2559 – 2563³ มีจำนวนที่สูงมากกว่าคดีประเภทอื่น ๆ ซึ่งในการดำเนินคดีผู้บริโภครก็จะเป็นไปตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. 2551 แต่ปัจจุบันยังไม่มีการแยกคดีผู้บริโภครเป็นการเฉพาะ

² เหตุผลท้ายพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภคร พ.ศ. 2551.

³ สำนักแผนงานและงบประมาณ สำนักงานศาลยุติธรรม. สถิติคดีค้างมา รับใหม่ เสร็จไป และคดีค้างไปของศาลทั่วราชอาณาจักรประจำปี พ.ศ. 2559 – 2563. กรุงเทพฯ: สำนักงานศาลยุติธรรม.

ทำให้เวลาที่จะนำคดีผู้บริโภคนั้นสู่ศาลจะต้องไปยื่นฟ้องต่อศาลยุติธรรมซึ่งศาลยุติธรรมเองก็มีคดีอื่น ๆ เป็นจำนวนมากอยู่แล้ว ทำให้การเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมของผู้บริโภคนั้นเป็นไปได้ยาก ไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ที่บังคับใช้ เพื่อให้ผู้บริโภคที่ได้รับความเสียหาย ได้รับการแก้ไขเยียวยาด้วยความรวดเร็ว ประหยัด มีประสิทธิภาพ อันเป็นการคุ้มครองสิทธิของผู้บริโภค

พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 มีวัตถุประสงค์เพื่อให้การดำเนินกระบวนการพิจารณาเป็นไปด้วยความรวดเร็ว และเพื่อให้ผู้บริโภคได้รับการเยียวยาความเสียหาย และไม่เกิดผลกระทบต่อผู้ประกอบการอย่างสมควร โดยกำหนดให้ศาลกำหนดวันนัดพิจารณาโดยเร็ว และออกหมายเรียกจำเลยให้มาศาลตามกำหนดนัดเพื่อการไต่ถามถ้อยคำให้การและสืบพยานในวันเดียวกัน⁴ เป็นการกำหนดหลักเกณฑ์ในการพิจารณาคดีผู้บริโภคที่แตกต่างไปจากกระบวนการพิจารณาคดีแพ่งสามัญทั่วไป เพื่อให้การดำเนินคดีผู้บริโภคเป็นไปด้วยความสะดวกรวดเร็ว และเป็นธรรมแก่ผู้บริโภค แต่ในทางปฏิบัติ การดำเนินคดีผู้บริโภคยังต้องนำคดีไปยื่นฟ้องต่อศาลยุติธรรมซึ่งการดำเนินกระบวนการพิจารณาของศาลยุติธรรมนั้น ดำเนินกระบวนการพิจารณาในระบกก้าวหา ซึ่งมีหลักสำคัญ คือ ฝ่ายใดกล่าวหาว่าอีกฝ่ายหนึ่งกระทำผิดกฎหมาย ก็ต้องนำพยานหลักฐานต่าง ๆ มาสืบเพื่อพิสูจน์ให้ศาลเห็นว่าอีกฝ่ายหนึ่งผิดจริง ตามข้อกล่าวหาของฝ่ายตน เป็นระบบที่ใช้อยู่ในกลุ่มประเทศที่ใช้ระบบกฎหมายคอมมอนลอว์ (Common Law) เช่น ประเทศอังกฤษ สหรัฐอเมริกา และประเทศในเครือจักรภพ เป็นต้น⁵ แต่คดีผู้บริโภคนั้นกฎหมายมีความมุ่งหมายที่จะให้ศาลใช้ระบบใดส่วนเพื่อให้ศาลมีอำนาจเรียกพยานหลักฐานมาสืบได้เองตามที่เห็นสมควร⁶ โดยพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 กำหนดให้มีเจ้าพนักงานคดีเพื่อช่วยเหลือผู้พิพากษาในการดำเนินกระบวนการพิจารณา หากผู้พิพากษา ต้องดำเนินกระบวนการพิจารณาด้วยตนเองทุกอย่างอาจทำให้เกิดความล่าช้า กฎหมายจึงกำหนดให้มี เจ้าพนักงานคดี โดยกำหนดอำนาจหน้าที่ไว้ในมาตรา 4 (1) ถึง (4) ซึ่งเป็นหน้าที่ที่ได้มอบหมายจาก ผู้พิพากษาเพื่อช่วยเหลือในการดำเนินคดี ถ้าผู้พิพากษามีได้มอบหมายเจ้าพนักงานคดีก็ไม่มีอำนาจ ที่จะดำเนินการนั้น ผู้พิพากษาจะต้องดำเนินคดีด้วยตนเอง และอำนาจหน้าที่ตามมาตรา 4 (5) เป็นอำนาจหน้าที่ที่มีใช้การมอบหมายของผู้พิพากษาเป็นอำนาจหน้าที่ตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค

⁴ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551. มาตรา 24.

⁵ เข็มชัย ชูติวงศ์. (2541). *คำอธิบายกฎหมายลักษณะพยาน* (พิมพ์ครั้งที่ 6). กรุงเทพฯ: นิติบรรณการ. หน้า 2-3.

⁶ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551. มาตรา 33.

พ.ศ. 2551 และข้อกำหนดของประธานสภาผู้ว่าราชการจังหวัดว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณา และการปฏิบัติหน้าที่ของ เจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 เพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือ⁷

ปัญหาต่าง ๆ เหล่านี้ล้วนเป็นปัญหาที่สำคัญในการดำเนินคดีผู้บริ โภค เมื่อคดีผู้บริ โภค มีจำนวนมากขึ้น การนำคดีผู้บริ โภคขึ้นสู่การพิจารณาของศาลยุติธรรมและพิจารณาคดีร่วมกันกับคดีแพ่งทั่วไป ซึ่งการดำเนินกระบวนการพิจารณาคดีโดยใช้ระบบกล่าวหา แต่คดีผู้บริ โภคเป็นการดำเนินคดีในระบบไต่สวน⁸ การนำเอาคดีที่ใช้ระบบกล่าวหาและคดีที่ใช้ระบบไต่สวนมาดำเนินคดีไปด้วยกันอาจทำให้การดำเนินคดีผู้บริ โภคไม่เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมาย หากมีการผลักดัน ให้มีการจัดตั้งศาลผู้บริ โภคขึ้นเพื่อเป็นศาลที่ดำเนินคดีผู้บริ โภคเป็นการเฉพาะ จะทำให้การดำเนินคดีผู้บริ โภคและการบังคับใช้กฎหมายเป็น ไปอย่างมีประสิทธิภาพ เกิดประโยชน์สูงสุดต่อผู้บริ โภค และเป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายอย่างแท้จริง

1.2 วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริ โภค ในประเทศไทยและต่างประเทศ
2. เพื่อศึกษากฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริ โภคของประเทศไทยและต่างประเทศ
3. เพื่อศึกษาและวิเคราะห์ปัญหาในระบบกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริ โภค
4. เพื่อเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาลักษณะเกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริ โภค โดยให้มีการจัดตั้งศาลผู้บริ โภคขึ้นเป็นการเฉพาะ

1.3 สมมติฐานของการศึกษา

ปัจจุบันมีการพิพาทระหว่างผู้บริ โภคกับผู้ประกอบธุรกิจเป็นจำนวนมาก การนำคดีผู้บริ โภคขึ้นสู่ศาลไม่ว่าจะเป็นผู้บริ โภคหรือผู้ประกอบธุรกิจเป็น โจทก์ จะต้องยื่นฟ้องต่อศาลยุติธรรม แต่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551 ได้กำหนดวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภคโดยเฉพาะ การคุ้มครองผู้บริ โภคไว้หลายประการ ได้แก่ เรื่องเขตอำนาจศาลในการฟ้องคดีผู้บริ โภคตามมาตรา 17 เพื่อให้ผู้บริ โภคเข้าถึงกระบวนการยุติธรรมได้อย่างสะดวกและมีประสิทธิภาพและบทบัญญัติมาตรา 31 ถึงมาตรา 37 เป็นการดำเนินกระบวนการพิจารณาแบบไต่สวนซึ่งแตกต่างจาก

⁷ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551. มาตรา 4 และข้อกำหนดของประธานสภาผู้ว่าราชการจังหวัดว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณาและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551.

⁸ พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริ โภค พ.ศ. 2551. มาตรา 33.

ประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งทั่วไป ดังนั้น การดำเนินคดีผู้บริโภคนในศาลยุติธรรมจึงทำให้ไม่เป็นไปตามความมุ่งหมายของพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ประกอบกับปัจจุบันการนำคดีผู้บริโภคขึ้นสู่ศาลยุติธรรมนั้น มีจำนวนมากกว่คดีประเภทอื่น ๆ และบทบัญญัติมาตรา 4 กำหนดให้มีเจ้าพนักงานคดี เพื่อทำหน้าที่ช่วยเหลือศาลในการดำเนินคดีผู้บริโภคตามที่ศาลมอบหมาย โดยให้ทำหน้าที่ใกล้เคียง ตรวจสอบและรวบรวมพยานหลักฐาน บันทึกคำพยาน ดำเนินการให้มีการคุ้มครองสิทธิของกลุ่มความ ทั้งก่อนและระหว่างการพิจารณาคดีและปฏิบัติหน้าที่อื่นตามที่พระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 หรือตามข้อกำหนดของประธานศาลฎีกาว่าด้วยการดำเนินกระบวนการพิจารณาและการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดีในคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 กำหนดไว้ ซึ่งในทางปฏิบัติ การปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าพนักงานคดียังพบปัญหาอยู่หลายประการ จึงจำเป็นต้องศึกษาเพื่อหาแนวทางในการแก้ไขปัญหาให้เหมาะสมโดยการเสนอให้มีการจัดตั้งศาลผู้บริโภคขึ้นเป็นการเฉพาะต่อไป

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

การวิจัยเรื่องนี้มีขอบเขตเนื้อหา มุ่งศึกษาถึงกฎหมายตามพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 และประสิทธิภาพในการดำเนินคดีผู้บริโภคในศาลยุติธรรม ซึ่งจะศึกษาเฉพาะในส่วนของการดำเนินคดีผู้บริโภคโดยศาลและการดำเนินการของเจ้าพนักงานคดี เพื่อให้เป็นไปตามเจตนารมณ์ของกฎหมายและเสนอให้มีการจัดตั้งศาลผู้บริโภค โดยศึกษาจากพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 เปรียบเทียบกับกฎหมายของประเทศอังกฤษ สหพันธ์สาธารณรัฐเยอรมนี สาธารณรัฐอินเดีย และสหพันธรัฐมาเลเซีย

1.5 วิธีดำเนินการศึกษา

การศึกษาวิจัยในเรื่องการคุ้มครองผู้บริโภค และการดำเนินคดีผู้บริโภคในศาลยุติธรรม โดยวิธีการศึกษาด้วยการค้นคว้าและรวบรวมจากเอกสารต่าง ๆ (Documentary Research) ศึกษาจากพระราชบัญญัติวิธีพิจารณาคดีผู้บริโภค พ.ศ. 2551 ตำรากฎหมาย วิทยานิพนธ์ และบทความเชิงวิชาการ ข้อมูลที่เผยแพร่ทางสื่ออิเล็กทรอนิกส์ (Internet) รายงานสถิติคดีของศาลทั่วราชอาณาจักร ตลอดจนความรู้ประสบการณ์ที่เกิดจากการปฏิบัติงานเพื่อเสนอแนะแนวทางการแก้ไขปัญหาการบังคับใช้กฎหมาย

1.6 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทำให้ทราบถึงความเป็นมา แนวคิดและทฤษฎีที่เกี่ยวกับการคุ้มครองผู้บริโภค ในประเทศไทยและต่างประเทศ
2. ทำให้ทราบถึงกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริโภคของประเทศไทย และต่างประเทศ
3. ทำให้ทราบถึงปัญหาในระบบกฎหมายที่เกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริโภค
4. ทำให้ได้ข้อเสนอแนวทางการแก้ไขปัญหาเกี่ยวกับการดำเนินคดีผู้บริโภค โดยให้มีการจัดตั้งศาลผู้บริโภคขึ้นเป็นการเฉพาะ